

Studiul 10
pentru
5 septembrie
2026

SLUJIREA SCREȘTINĂ

«Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.» (2 Corinteni 4:8-10)

Cine a spus că viața unui pastor este confortabilă? Pastorii Evangheliei poartă o mare responsabilitate, iar eforturile lor nu sunt lipsite de pericole.

Dragostea pentru sufletele care pier și grija tandră pe care trebuie să o ofere pentru a-i întreține și a-i zidi pe cei care au acceptat deja Evanghelia este ceea ce îi deosebește pe adevărații pastori de lupii flămânzi.

Când biserica colaborează cu slujitorii săi și face schimbări decisive în stilul său de viață, ea devine un element de împăcare care aduce tuturor alinare și bucurie.

LUCRAREA PASTORULUI

Slujbași competenți.

Riscurile meseriei.

ÎNDATORIRILE MEMBRILOR

Ambasadori ai împăcării.

Chemarea la sfințenie.

REZULTATELE LUCRĂRII CU UNITATE

Confort și bucurie.

LUCRAREA PASTORULUI

SLUJBAȘI COMPETENȚI

“Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.” (2 Corinteni 3:2)

Unele lucruri nu se schimbă prea mult în timp. Scrisorile de recomandare deschid și astăzi uși, la fel cum făceau și în primul secol. A avut Pavel nevoie de o scrisoare de recomandare pentru a fi acceptat de biserica din Corint? (2 Cor. 3:1).

El deținea cea mai bună scrisoare de recomandare disponibilă: corintenii înșiși (2 Cor.3:2). Inimile lor fuseseră transformate prin harul lui Dumnezeu, prin predicarea apostolului și a colaboratorilor săi (2 Cor. 3:3).

Pavel și asistenții săi erau „slujitori competenți ai unui legământ nou” (2 Cor. 3:6). Un legământ glorios, scris de Duhul în inimă pentru viața veșnică.

Însă unii au urmat un alt legământ, acela al mântuirii prin faptele Legii scrise în piatră, care i-a împiedicat să perceapă slava harului (2 Corinteni 3:7-9).

RISCURILE LUCĂRII

"Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, câpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu." (2 Corinteni 4:15)

Pavel a înțeles și a îndurat riscurile slujirii. Dar știa că aceste riscuri meritau și le-a suportat din dragoste pentru oamenii cărora le-a dat ocazia să obțină mântuirea (2 Cor. 4:15). Mai mult, el avea asigurarea ajutorului divin (2 Cor. 4:7-9):

Suntem...

▶ **Încolțiți**

▶ **În grea cumpănă**

▶ **Prigoniți**

▶ **Trântiți**

Dar...

▶ **Nu la strâmtoare**

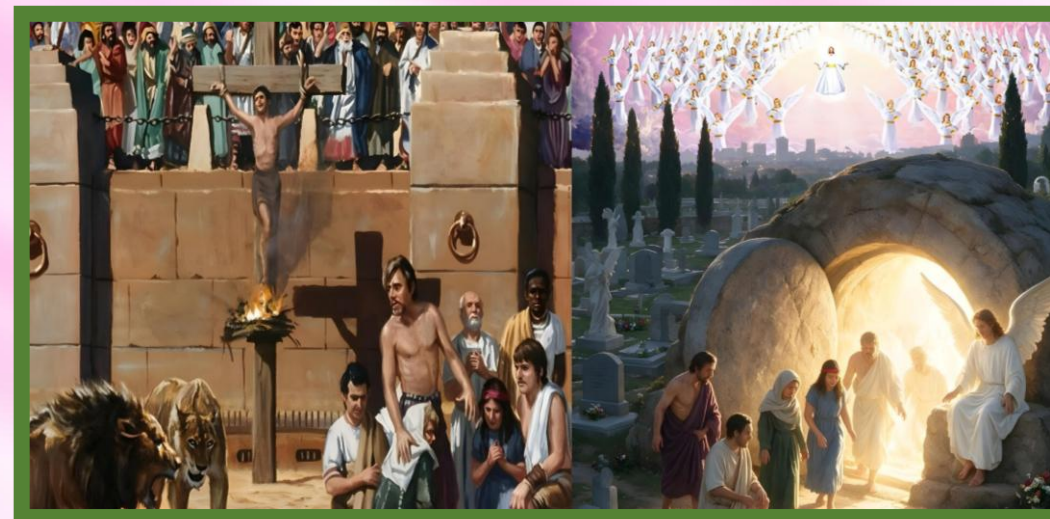
▶ **Nu deznădăjduiți**

▶ **Nu părăsiți**

▶ **Nu omorâți**

Evangelhia este predicată prin ființe umane fragile, pentru ca slava să fie numai a lui Dumnezeu.

Suferințele sunt „întristări ușoare, de o clipă” în comparație cu „greutatea veșnică și nemărginită a slavei” pe care o vom dobândi în ziua învierii (2 Corinteni 4:14-18).

ÎNDATORIRILE MEMBRILOR

AMBASADORI AI ÎMPĂCĂRII

„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Corinteni 5:18)

Forța motrice care ar trebui să guverneze viața bisericii (și a fiecărui membru) este aceasta: „Dragostea lui Hristos ne îndeamnă” (2 Cor. 5:14). În ce constă această dragoste și la ce ne îndeamnă ea?

Hristos și-a dat viața din dragoste. Aceasta ne determină să trăim pentru El (2 Cor. 5:14-15).

Hristos ne-a făcut făpturi noi. Aceasta ne determină să lăsăm în urmă vechea noastră viață (2 Cor. 5:17)

Hristos ne-a împăcat cu Dumnezeu. Aceasta ne determină să fim ambasadori ai împăcării (2 Cor. 5:18-20).

Așadar, dragostea lui Hristos ne conduce la o schimbare radicală a vieții. Trăind dragostea lui Hristos ne conduce și la împărtășirea acestei iubiri cu ceilalți, îndemnându-i să accepte mesajul speranței: „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5:20).

CHEMAREA LA SFINȚENIE

Chemarea la sfințenie afectează viața de zi cu zi atât a pastorilor, cât și a membrilor:

A îndura dificultăți (2Cor. 6:4-5)

A avea roada Duhului (2Co. 6:6)

A fi sincer și corect (2Co. 6:7)

**A rămâne ferm în orice circumstanță
(2Co. 6:8-10)**

A ne deschide inimile către ceilalți (2Co. 6:11-13)

**A ne separa de influența dăunătoare a
necredincioșilor (2Co. 6:14-15)**

**“Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe,
preaiubiților, să ne curățăm de orice închinăciune a
carnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la
capăt, în frica de Dumnezeu.” (2 Corinteni 7:1)**

**Combinând diverse pasaje din Vechiul Testament,
Pavel rezumă chemarea la sfințenie și consecințele
ei (2 Cor. 6:16-18):**

Chemarea

- **Ieșiți din locurile păcatului**
- **Separați-vă de păcătoși**
- **Nu atingeți ce este necurat**

Consecințele

- **Voi locui cu tine**
- **Voi fi Dumnezeul tău**
- **Veți fi poporul meu**
- **Te voi primi**
- **Eu voi fi Tatăl tău**

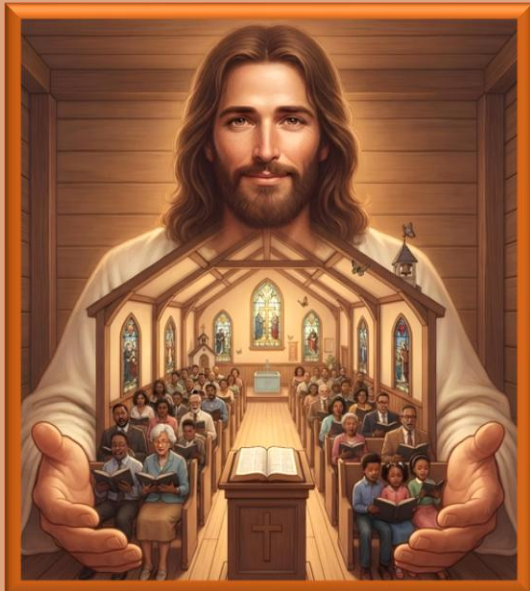
REZULTATUL LUCRĂRII *CU* UNITATE

CONFORT ȘI BUCURIE

"Am o mare încredere în voi. Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre." (2 Corinteni 7:4)

În ciuda problemelor cu care s-a confruntat, Pavel a fost extrem de bucuros (2 Cor. 7:4). Ce anume a cauzat această bucurie?

Pavel scrisese o scrisoare aspră corintenilor, care i-a întristat (2 Cor. 7:8). Dar acea tristețe i-a condus la pocăință (2 Cor. 7:9-10). Aceasta a produs o schimbare completă în relația lor cu Pavel și unul cu celălalt (2 Cor. 7:11-12).

Astfel, a existat mângâiere pentru toți. Tit, tovarășul lui Pavel, a fost mângâiat (2 Corinteni 7:7). Pavel a fost mângâiat de sosirea lui Tit (2 Corinteni 7:6). Corinteni fuseseră mângâiați, ceea ce i-a adus și lui Pavel mângâiere (2 Corinteni 7:13).

Însă Pavel nu și-a asumat niciun merit pentru aceasta. Dacă pastorii și membrii se pot bucura de bucurie și mângâiere, aceasta se datorează faptului că Dumnezeu „îi mângâie pe cei smeriți” (2 Corinteni 7:6a).

“Slujirea înseamnă a servi, iar noi suntem chemați la această lucrare. Îl dezonoarează pe Dumnezeu cel care alege o viață dedicată propriei satisfacții. Frații și surorile mele, înțelegeți că, în fiecare an, mii de suflete pier, murind în păcatele lor, pentru că lumina adevărului nu le-a luminat calea?...Este o mare lucrare de făcut în lumea noastră. Oamenii trebuie să fie convertiți nu prin darul limbilor și nici prin săvârșirea minunilor, ci prin predicarea lui Hristos cel răstignit. De ce să amânăm efortul de a face lumea mai bună?

E. G. W. (Reflejemos a Jesús, n.tr. Să reflectăm pe Isus, 30 august)